

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262348752/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

sede den taus og med Taarer. Derpaa forlod hun mig, og dette var den sidste Gang, jeg saae hende.

Tidligt næste Dag begav jeg mig til Florents, hvor jeg af Hertugen blev modtaget med stor Naade. Han befalede mig endnu i nogen Tid at forblive ved sit Hof og overvældede mig med den ene Æresbeviisning og den ene Gave efter den anden. Ogsaa med min Ven, den lystige Sanger *Francesco Redi*, mødtes jeg ofte og tilbragte i hans og endeel andre Lærdes og Kunstneres Selskab mangan glad Aften.

Efter en Maanedes Forløb sad jeg atter, i Selskab med min trofaste *Martin* og nogle andre Reisende paa Hestens Ryg og red med lystigt Mod henad Veien, der fører fra Florents til Pisa. Underveis naaede vi en stor Transport af Forbrydere, der under stærk Vagt og lænkede til hinanden, ligesom Qvæg bleve drevne til deres Bestemmelsessted, Galeierne i den store vidtberømte Søhavn Livorno. Da vi kom paa Siden af Sværmen og vilde ride forbi, løftede Een af de Lænkebundne sit mørke, forvildede Aasyn imod os; hans gnistrende Blik traf mit, han udstødte en fæl, hylende Latter og de forsmædeligste Forbandelser strømmede fra hans Læber, da han gjenkjendte mig. Det var *Don Marcello*. Een af Vagten svang en Svøbe over hans Hoved, jeg satte Sporerne i Siden paa min Kleppert og kom dem snart af Syne; men *den Latter* og *det Smertenshyl* forfulgte mig længe og jeg mindes det endnu kun med Gysen! — Seer Hun, min søde Hjerte! Dette er Historien om den Prindsesse, som jeg kunde have faaet til Kone!»

Herr *Oluf Borch* taug stille og saae tankefuld ned for sig; ogsaa det blonde Pigebarn syntes beskjeft-

tiget med sine Tanker. Da opdagede hans stirrende Øie paa det hvide, skurede Gulv en langagtig, mørk Plet. I den Formening, at det var Noget, hans unge Elskerinde havde tabt, bukkede han sig ned og tog det op. Det var en høirød Hane-fjer, øiensynligen affalden af en Hatte-Plumage. Han holdt den hen for Lampens Lys og spurgte smilende: »See her, hvad jeg fandt paa Gulvet! hvad er det?»

Abigaël blev ligesaa høirød i Ansigtet som Hane-fjeren, men svarede meget sindigt, med rynket Pande, ligesom hun tænkte sig om: »Gud veed, hvor dog det kan være kommet her! det kan jeg slet ikke begribe! Vi bruge saamæn ingen røde Fjer her i vort geistlige Huus! — Men hør,« afbrød hun sig derpaa selv hurtigt, »Han har saa tidt lovet mig, at ville synge noget for mig, men det Løfte har Han endnu aldrig kunnet beqvemme sig til at holde. Nu har Han fortalt; syng nu ogsaa lidt! Han mener vel, jeg er en ufor-nøjelig Een, der baade vil have i Pose og i Sæk?»

»Jeg synger kun saare slet, min venlige *Abigaël!* men imidlertid, kan det forskaffe Hende nogen Moro, saa vil jeg for den Sags Skyld gjerne give min slette Stemme til Priis!»

Med disse Ord tog Herr *Oluf Borch* en stor Luth, som laae paa Bordet, i Haanden og begyndte uden videre Forspil:

»Rosen sidder paa Thronen —«

»Ih, min Gud!« raabte den unge Pige uvilkaarlig og en blussende Purpur strømmede atter over Ansigtet og den sneehvide Hals.